

Michał Zdunik (ur. 1990 r.), dramaturg, reżyser, eseista, kompozytor muzyki teatralnej. Jest absolwentem polonistyki na Uniwersytecie Warszawskim (2015) i reżyserii na Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie (2019).

Jest autorem dramatów: *Lalki* (2010, publikacja w „Dialogu” nr 7-8/2010, prapremiera w Teatrze Witkacego w Zakopanem), przełożonego, wydane i zrealizowane we Francji (*Lalki/Les poupées Universitaires du Mirail*, przekład: Kinga Jouvaviel), *Origami* (2011, inspirowana *Oziminą* Wacława Berenta, prapremiera: XII Dni Dramaturgii, Teatr Dramatyczny im. J. Szaniawskiego w Wałbrzychu, reż. T. Węgorzewski), *Aż do samego końca* (prapremiera w Teatrze Polskiego Radia, PR I, reż. Julia Mark) oraz *Szczegółowa teoria życia i umierania* (publikacja w „Dialogu” nr 5/2018) i antologii *Polska jest mitem* (premiera Teatr Polskiego Radia).

W 2018 roku został laureatem Nagrody Talanton za najlepszy debiut dramaturgiczny na antenie radiowej Jedynki. W uzasadnieniu napisano: *Za umiejętność pisania o tym, czego nie widać. Za stworzenie własnego stylu, który łączy tradycję z nowoczesnością.* Z kolei słuchowisko *Szczegółowa teoria życia i umierania* zdobyło Nagrodę Honorową im. Krzysztofa Zaleskiego za twórczość odrzucającą stereotypy i łatwe nowinki, umocowaną w pamięci i historii, dotyczącą problemów współczesności na XIX Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Telewizji Polskiej „Dwa Teatry – Sopot 2019”. Jest też trzykrotnym półfinalistą Gdyńskiej Nagrody Dramaturgicznej (2012, 2018, 2020).

Reżyseruje spektakle dramatyczne (przedstawienia zrealizowane na podstawie dzieł T. Różewicza w OPT Gardzienice: *Matka odchodzi*, 2015; *Świadkowie albo nasza mała stabilizacja*, 2016; *Nora* Ibsena, Scena Polska, Tešinske Divadlo w Cieszynie, 2020), słuchowiska w Teatrze Polskiego Radia (2017 - *Gate 0*, 2018 - *Szczegółowa teoria życia i umierania*, 2020 - *Las* na podstawie własnych tekstów; 2019 - *Rzeczy, których nie wyrzuciłem* Marcina Wichy, 2020 - *Cisza* Iwony E. Rusek), spektakle telewizyjne (2018 - *Pradziady* Wojciecha Kuczoka, cykl „Teatroteka” WFDiF), opery (*Il Giasone*, Francesco Cavalleo, TCN – AT Warszawa, 2017) oraz koncerty (*Dobranoc* na podstawie własnego scenariusza, Festiwal Gorzkie Żale – Nowe Epifanie, 2016).

Komponuje muzykę do spektakli dramatycznych i słuchowisk, jest także autorem opracowań muzycznych.

Jest eseistą i krytykiem kulturalnym, pisze o literaturze, muzyce, filmie i teatrze. Swoje teksty publikował m. in. w: „Dwutygodniku”, „Ruchu Muzycznym” i „Teatrze”, a także w programach operowych i festiwalowych oraz katalogach wystaw. Jego teksty naukowe były umieszczane w periodykach literaturoznawczych i kulturoznawczych oraz tomach zbiorowych. W 2017 roku opublikował monografię *Teoria polskiego dramatu postsakralnego na przykładzie twórczości Stanisława Wyspiańskiego i Tadeusza Różewicza* (Wydawnictwo: Wydział Polonistyki UW).

Był stypendystą m. in. Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (2012/13) i Rektora Uniwersytetu Warszawskiego oraz laureatem Stypendium Artystycznego Miasta Stołecznego Warszawy (2017).